

из хрсталакжт и кацва на едно дърво. Тозчас Мончо извиква: „И из искам да хвжркам!“

След малко той е край реката и вижда, как малките рибки плуват. Мончо пак надава глас: „И аз искам да плувам!“

*

Еднаж Мончо стоял сам-самненичжк в кжши. Той застанал пред вратата и заплющал с камшика си: „Хоп, хоп!“

Ето дотърчало при него едно бяло конче. То имало златно седло.

Кончето се спряло пред момчето, подвило предните си крака и казало: „Качи се, Мончо!“

Мончо се метнал на гърба му и извикал:

„Сега мога да ездя! Ура! Хоп, хоп!“ И потеглил.

Отвжн, на завоя до ливадата, стояло сестричето му Анка.

„Кжде отиваш, Мончо?“ попитала тя.

„По Божия свят, Анке; искаш ли и ти да дойдеш?— Ела, има още място!“

„Не искам, по-добре ми е при мама и при татка“.

„Ех, остани си! Сбогом!“

Той заплющал с камшикжт, и кончето почнало да тича, колкото сили имало.

Най-напред минали по една голяма, голяма ливада, после по един висок хжлм, а след това през една гжста гора. И когато излезли из гората, тржгнали пак по зелени полета, кждето расли червени и сини цветя, след това пак настанало гора, и тя била сжвсем малка. Нейните држвчета не били по-високи от тревата. Те били толкова нагжсто, че земята не могла да се вижда. И когато гората се свжршила, настжпили в един хжлмест и широк пясжчен насип. Тук кончето не могло да припка тжй бжрзо както по напред, защото било уморено.

Когато най-после те се изкачили на вжрха, на насипа, видяли на другата страна морето, голямото, блестящото море, което се люлеяло.

„По-нататжк не мога да отивам. Хайде сляз!“ казало кончето.

„Но аз искам да вжрвя по нататжк!“ извика Мончо.

„Искам! Искам!“

Кончето метнало задните си крака и хоп! Мончо се преметнал, тжрколил се по стржмния насип и право в морето.